

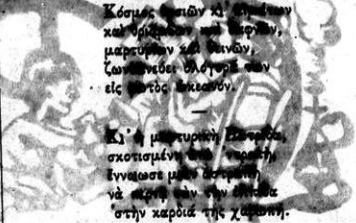
και να βροτ' ένα ψάδι...
 γὰ νὰ βροθν παρὼν νέα
 τρεκινῶνε σιωπηλά.

Ὁ ἅγια μωδεσία,
 λιτανεία ἀληθινή!...
 ὅπου βαίνει και πῆρεται
 χύν' ἡ πλάσις εὐθεία,
 εἰ ἡ χώρα 'χει φροστή.

'Απ' τοὺς λόγγους, ἀπ' τὰ δρη,
 ποῦ φιλοῦν οἱ οὐρανοί,
 πόσοι γίγαντες τρανὴ
 ἔσπροβαλλου λαμπροφόροι
 μ' εὐλογία σιγαλή.

Μὲς στὸν κάμπο γίγας στέκει
 μ' ἀστρογειτόνη κορφή
 και μὲ θεϊκὴ μορφή...
 στέφανο χρυσὸ τοῦ πλάκει
 λάμπης ὕρου του κρυφή.

Κι ἀγναντεύει και κυττάζει
 μὲ πηρήφανη ματιὰ
 τὴν πηρήφανη φωτιά,
 κι ἀπ' τὸ βλάφερὸ του στάζει
 φωτερὴ σταλαματιά.

Κόσμος ὁραῖον κι ἀπείρατον
 και ὄρατον και ἀπείρατον,
 μαρτυροῦν και θένον,
 ζωοποιεῖ ὁλογορὴ σαν
 εἰς τὸς ἄκραιον.

Κι ἡ μαρτυροὴ βανταῖς,
 σκοπιμένη ἀπὸ φροστή,
 ἐννοεῖται μὲ ἀστροπή
 να ἀνοῖξῃ σαν τὴν οὐρα
 στὴν καρδιά τῆς χαρῆς.

Μὲς στὴν εὐλογία, ποῦ δοῦζει
 τὸ χωρὶ τὸ ταπεινὸ,
 νέο κόσμο φωτεινὸ
 να γέννηται αὐτὴ κυττάει
 εἰς αἰῶνα μακρυνὸ.

Δόξα στὸ χωρὶ, ποῦ γύνει
 στὰ σκοτάδια τὰ βαρεὰ
 φλογερὴ παρηγορία,
 κι ὀλοκαύτωμα ἔχει γύνει
 γὰ τὴ θεία λευτεριά.

ΑΡΙΤΟΜΗΝΗ ΠΡΟΒΑΕΓΓΙΟΣ.

**Φασουλῆς και Περιουλέτος,
 ὁ καθένας νέτας ἄκετος.**

*.— Ὅλος κέρωμα και χάρις
 σ' ἱκαν ταῦρο καβαλαρῆς
 μὲς ἀπὸ τὴν Κούβα φθάνω ἑνὸς κλεινὰς κροκοταρένου
 και ἔχων τοὺς πολεμοῦντας Ἰσπανοὺς κι' Ἀμερικανούς.

Τοὺς βαρῆθηκα και τοῦτους... περικοναοῦν ἀέρα
 μὲ τὸν Σάμψων, μὲ τὸν Συλῶ, τὸν Καμάρια, τὸν Θεβέρια.
 Πότα πότα μὲ τερπίλας γίνεται κυρὸς θουεῖα
 κἄποιο φοιερὸ βαπόρι,
 και κολλᾶδες βροῦνον κι' ὄρη,
 κι εἶναι θίαμα φρικώδες, φθον κι' αἰματοχυσία.

Μπαμ και μπούμ τὸ Σαντιάγο, Πορτορικὸ και Μανταντζα,
 κέρτουν ἀμάλας σαν ρεβίθια,
 δὲν μ' ἀρίσουν δὲν μ' ἀρίσουν τοῦ πολέμου τὰ ρομάντζα
 σαν σκοτώνονται στ' ἀλήθεια.

Ἐβαρῆθηκα νὰ βλέπω τῶν ἀρῶν τὸ μακαλιὸ,
 δὲν ἔχρησι τοὺς πολέμους μὲ τὸν τρόπο τὸν καλῶ.
 Μὲ τρομάζουν Σαντιάγο, μὲ τρομάζουν Πορτορικὰ,
 και τὸ σίδερο κι' ἡ λάμψις τῆς ροκραιας τῆς πυρίνης,
 και γὰ τοῦτο τοῦ πολέμου τὴν ἀδρανῆσαν ἀφήκα,
 κι ἦλθα πάλιν ἰδῶ πέρα μὲς στὴν δρόσον τῆς εἰρήνης.

Χαῖρε, χῶμα θεῖας γῆς,
 γροῦμα τῆς Συναλλαγῆς,
 Πᾶσι κόμματα γαλοῖα
 και Πανσανῶν ἀσκήρι,
 κι ὁ λαὸς κι' ἡ Βασίλεια
 θὰ πηγαῖνον χεῖρ χεῖρι.

Τέτοια λῆνε, τέτοια γράφουν, δρόκος, κινήσις και φούρι,
 μεταρρῶμους σπουδαία, κι ὅλα τὰ καλὰ καινούρια.

Καθεὶς Ρωμῶν καμπίλη τὸ πο
 εἰνοῖς τὸ λαλὸν στομα,
 κι ἴδικα Κουβέρια θέλει
 κι ἀποτάσσεται τὸ κόμμα.

Τώρα και, κι ἰγὼ πιστεύω πὸς θὰ μῆσον ὅλα μαῦρο
 σ' ὄμοιον κόμματα θαλῆσα.
 Βάρδα μ' ἔμπρος, βρι Περιουλέτο, παραμέριος ὅτον ταῦρο
 μήπως και σὶ κουτουλῆσα.

Μοῦ τὸν χάριμα στὴν Κούβα μὲ Δόνα, μὲ Μουσταῖος,
 και τὸν φῆνω ἴστοις κηρήσις
 και στὰ βόδια τῆς Ἀθήνας
 μήπως πῆτσου ἄγη ράστα.

Κάτω κι' ἡ Συναλλαγή,
 προαιώνιος πλῆγη,
 Ἀναστάσιος ἡμέρα,
 δρι Σάμψων και Θεβέρια.

Εκδιώξωμεν τους εκλύους,

δε χορτάσωμεν τιμάς,

προβιβάσωμεν άλλήλους,

στεφανώσωμεν ήμάς,

συνταράξωμεν και ήθλιν τους Όλομήκους και τους Αίμους,
ίργασώμεν ίργασώμεν, λαμπορήμους λαμπορήμους.

Μεταρρυθμίσις καθ' δια θα γινή αγα σιγά,
πίρω της Λαμπής λαμπάδα, βάφο κόκκινα τ' αυγά,
κι' Αντιστάσεις ήμεία
Ξεφανίξω ήμα πέρα,
και προς δράσει ήλεκτρίω τους Ρωμικούς τους θερμοαίμους,
ίργασώμεν ίργασώμεν, λαμπορήμους λαμπορήμους.

Όλοι μας να βγούμε λαίη, λαίη
να βελτιωθώιν οι κλάδοι, κλαδοί
δάφνης και μυρτιάς κλαδί
και περι γαστρος σπουδί,

έξπλωμα 'στους καφενίδει, 'στου γυαλιού την άμμοιά,
λαμπορήμους λαμπορήμους, ίργασία, βρέ παιδιά.

Πην τών σκιάζων τά σελήγια,
φεύγουν Τούρκοι σάν λαγοί,
μάρξ να πάρωμε ρουσορίτζα,
μά χωρίς συναλλαγή,
Μόνο τόνομα να λείψη, που μες σφιγγί την καρδιά,
λαμπορήμους λαμπορήμους, ίργασία, βρέ παιδιά.

Νά καθαρισθώ η βρώμαϊς,
να καθαρισθώ οι ρουπίαι,
βρωχών να πέρουν γυόμαϊς
κι' η κουβίττα να μη λείπη,
τράχη και τρούχη η Σικαρύμαϊς, να ξεφίλωμεν άνίμους,
ίργασώμεν ίργασώμεν, λαμπορήμους λαμπορήμους.

Αίνε πέτρας πώς κολλάνουν κι' έδατος μικρά σταγόνες,
ίργασία κι' ίργασία, ενά Σταδία κι' άγώνες,
έδικήσωμεν του γένους την άτιμητον τιμήν,
αίθα, γίνετο κι' αήτην,
κι' άσκηθώμεν εις τό φεύγειν για τους μέλλοντας πολίμους...
ίργασώμεν ίργασώμεν, λαμπορήμους λαμπορήμους.

Π. — Καλώς τον ταυρομάχο μου, καλώς τον Ισπανιόλο,
'πήραμε και τή Λάρισα, 'πήραμε και τον Βόλο.

Χαρά ε' ήμα, τής νίκης τά πρώτα θήματα,
πώς ίργαην οι Τούρκοι δέν είναι θήματα.
Τόν είδος τον Έστιαη; ... τον είδα φής άργά,
πού 'μπήκα μίς στην Τά λ α και τόστρηψι γοργά,
κι' ούτ' ένας οι λιγάκι δέν είλευε να 'πή
έν έβλεπι φισάκι και' εστό' άγριαπή.

Καλώς θρίαις, κολλήγα,
και 'στό μάμαρο του Ρήγα
μοναχός σου παριούσι
σύρε να προσευχθής.

Καλώς όρισε, σαλιάρη,
μεις 'στης δίψης τήν καρμό,
πού με τή μακαριότητα
μας ζυγίζουν τόν νερό.
Λιψυκνδρία, λιψυκνδρία, μά πάλυ σπουκιώστειαν
κρίνω τώρα τήν δευτέραν.

'Εφυγαν οι Τουρκαλάδες, και μεις έφησαν μιά βρώμα,
πού γιά χρόνους τών άγρών μας έλιπαινεται τόν χόμα.
Της έλευθαρίας καμπάνα γιά τους Θεσσαλούς σηκώται,
βγαίνουν στρατια βαρβαρών, μπαίνουν οι πολιτισμένοι.

Κρίμα κρίμα 'στου πολέμου τήν πομπή και τας δαπάνας !...
τι ζεστοσιωπά κι αυτή,
της Τουρκίας οι στρατοί
δέν 'ντραπήκανε να φύγουν με θυρίους και παιδινας.

'Ολοι σκούζουν βάρδα βάρδα,
και φορούν παξιδά προκάρδα.

Κι 'ό Ρωμής, όπου σου κანი και τόν πόλεμο κουργι,
της άριδος του ταντόνι κι 'έλ' έπί 'ηλιά τή θίλι,
κι 'έτσι τώρα, Φασουλή,
'στών 'Αναύθινο 'μίλι.

«Βασιλγιά μου οι δοξάω, Βασιλγιά οι μεγαλίνω,
Βασιλγιά μου κάνι τούτο, Βασιλγιά μου κάν' έκάνιο,
της Συναλλαγής της στρούγγας δυνατά νά της βαρίσης,
σύ νά πάρης τόν Κουβέρνο και νά δώσης σ' έλους θίσεις.»

Καλώς ήλθεσ με τόν ταύρο, Φασουλή μου φουορίνι,
μά δέν 'πρόβησαι νά σταίχε τήν κυρία σου 'σ' 'Αγρίνι,
δυνατά νά ρητορίση και μί χρέια και ποδάρι,
νά φωνάξη, νά κωλλώση, νά γαη κωλλάξ κωυβάρια,
νά της δώσουν και νά δώση, και 'στό τέλος νά προταίνη
τό καλήν, τό κροινολίνο του σερμού νά ξαναγίνη.

Σί φιλό, θαλασσοπόρο, πού μεγάλο παίξεις ρόλο
σάν τόν Βάσκο τόν Δι-Γέμα, σάν κι αυτόν τόν Μάρκο Πόλο,
'Ανοικτό τό κάθε σπήτι,
βασιλεύει τάξις τρέλλα,
πού θα λίσ 'στών λωποδύτη,
έκάνοκτα σ' έρίνω κι 'έλα.»

Μά τόν ταύρο πάρεσ φέρε,
καλώς όρισεσ και τώρα
λιμαδόρος και λιγός,
μεις 'στών δρώσειν τους σάλου,
γιούχα της Συναλλαγής
πίεσ και σύ με τώσουσ έλλουσ,
πού φωνάζουσ και φωνάζουσ και παθαίνουσ πόυολίμουσ,
εργασθήμεν εργασθήμεν, λαμποριμουσ λαμποριμουσ.

Φ.—Καλώς οι 'βρηκα, Περικλή, μεγάλε πατριώτη,
κι 'έκουρασαν οι πόλεμοι και τών μαχών οι πρότοι,
κι 'άπώσα 'στών καταλήψην έγύρισα τόν Βόλου,
κι κουργιήδες έφυγαν και πην κατά διαβόλου.
'Ελλάς άνέστησ εκ νεκρών, με Τούρκους καμωσάμενη,
και τώρα πλιόν μιά ζωή θα κάνης χερσάμενη.

Δέν μ' άριό 'ή μάχη πλιόν, μήτε λόγγη, μήτε κι 'αίμα,
λόγγην έχω της Θεόδωρεσ τό σπινηροβόλον βλέμμα.

Θέλω δρᾶσιν τῆς εἰρήνης, θέλω φρέσκο και δροσά,
και νά 'βρίσκω πότε πότε τόν παππού 'στών Κηρισσά.

Ό θωρακφόρος 'Αγγελίς εἰς τούς κορκαίς έφρέτω,
μά κι 'έγώ, βρι Περικλήτῳ,
ισ' αλίην από τώρα παύα του «Ρωμῆου» τό φύλλο,
κι 'έλα νά μου δώσης ξύλο.

Προκήρυξις τοῦ Φασουλά, πού ζέστησ φλόξ τόν πυροπολεῖ.

Τέτα Φασουλήσ φωνάξαι 'στό φιλόμουσο κοινόν
και τή μέσα και τ' έπίξω τών ιδόξων 'Αθηνών,
πός μ' αὐταίεσ της σκυλοκωμίας δίλεσ φλέγαισ κι 'ανάδει
κι 'έπ' αὐτό τό φύλλο τώρα γιά καρό καμπόσο παισί.
Λάτρετῃ τούς 'Ελληνέσ του, και δά τούς εἰδοποιήσῃ
πότε πάλι τήν παρλάτα του Ρωμῆου δά ξαναγισῃ.

Κατάστημα πολύ σημαντικόν, τούτοσιν τών «'Απόρων» γυναικῶν.»

Τι πλάτος εργασιέσ 'στό Ζάππειον έκαί !...
τήν διακρίνει τέχνη λαμπρά κι 'Ελληνική.
Κατάστημα γυλοκείνων πτωχῶν παρθένων βίον,
άνταξιν τρώντι στεφάνων και βραδείων,
και συμπληρουνται τώρα εἰκοσιπέντε χρόνοι,
πού της δουλειντέρας φτώχειας τούς πόνουσ βαλασαμίνεσ,
διό κι 'έπνευσθηόμεν με τώσα εργατρίασ
άπάσασ του Συλλόγου τας άνεγειεσ κυρίασ.

Διάφορα κοινωνικά κι' άλλα φιλολογικά.

Κι 'ό Ρωμῆος μετ' τών άλλων ένα δάφνιο κλαδί
'στών Καμπούρογλου προσφέρει, τόν Δημήτρη έπλασθί,
τοργάσαντα 'στου Κλείνι έπαξιόσ τώσων πόνων
δρᾶσιν πολυμάρφου τέχνησ αἰσασ και πίντε χρόνω,
κι 'έλην του τήν εργασιαν τήν άνέπτυσ' εν όλλοισ
ποιητήσ στερονωμόνεσ, ό Γεώργιος Στρατήγις.

«Οι Κρήτες μου, βιβλίον όπου θα κάρησ πρότον
του Γράννη του Δαμβέργη, λογάδοσ εκ τών πρώτων.
Γλώσσησ κι 'ιδίασ καλλόσ συναμιλλάτ' έξ' έσού
κι 'ά δέξ' αποδοται της μάρτυροσ τῆσ θείουσ.

Τῆσ 'Ελλάδοσ και της Ρώμησ περιποδούσοσ μελίτη
του Κουλάξ, σπουδίνοσ Γελλόσ, πού πολλά κανά νά προσέτι,
και μεταφραστήσ έκάνησ γλαφυροσ και πανδαήμων
ό νεκροσ αριστοτήγις κι' αληγορήνοσ Φιλήμων.

Κι 'ό Φασουλήσ, ή του «Ρωμῆου» ζυλίγη κορυφή,
συγγάριεσ τούς εὐθέρρονασ ποιητέσ της Χαλκίδοσ,
πού τών «Καιρων» άδωσαν τόν Πίτρον καμψηγεί,
εργάτην πολυεπίπτον μαρτυρητέσ γραφίδοσ.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τό Γραφετόν, έλο μέτρα και ρυθμί,
'στών Πινακωτῶν τών δρόμον, δεκαπέντε άριθμόσ.